

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/36/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416010022
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5416010022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkyň JUDr. Márie Urbanovej a JUDr. Marcely Malatkej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 2. augusta 2017 odvolanie obžalovaného npráp. A. D. proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/8/2016 zo dňa 11.4.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/8/2016 zo dňa 11.4.2017 v časti - vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanému podľa § 64 ods. 3 Tr. zák. uložený trest straty hodnosti.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/8/2016 z 11.4.2017 bol obžalovaný npráp. A. D. uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti citovaného rozsudku.

Za uvedený prečin bol obžalovaný podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 2 (dva) roky. Obžalovanému bol súčasne podľa § 64 ods. 3 Tr. zák. uložený trest straty hodnosti.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný A. D. a to proti všetkým výrokom rozsudku, teda proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste. Odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným Okresnému súdu Dolný Kubín dňa 25.4.2017.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný, nakoľko prvostupňový súd nezobral do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, nesprávne posúdil vykonané dôkazy a zo skutkových okolností vyvodil nesprávne závery.

V tejto trestnej veci už raz bol okresným súdom vyhlásený rozsudok, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/59/2016 zo dňa 7.9.2016. Po rozhodnutí krajského súdu okresný súd vykonal dve hlavné pojednávania, na ktorých opätovne vypočul jeho ako obžalovaného, svedkov S., O., ktorých súčasne konfrontoval a oboznámil listinné dôkazy, ktoré predložil súdu. Vykonané dokazovanie jednoznačne preukázalo pravdivosť jeho tvrdení a zároveň sa vysvetlili nejasnosti v skutkových zisteniach, na ktoré poukázal krajský súd v zrušujúcom uznesení. Ani po doplnení dokazovania na hlavnom pojednávaní, v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu, nedošlo k zmene dokazovej a skutkovej situácie oproti stavu, ktorý tu existoval v čase vyhlásenia prvého oslobodzujúceho rozsudku okresným súdom, ktorý bol následne zrušený krajským súdom. Okresný súd ho i napriek tomu uznal vinným v zmysle podanej obžaloby, čo je nezákonné, nesprávne, nelogické a ústavne neudržateľné.

Okresný súd napadnutý odsudzujúci rozsudok oprel o výpoveď svedka S. na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní. Na rozdiel od okresného súdu je názoru, že vykonané dokazovanie výpoveď tohto svedka jednoznačne spochybňuje, nakoľko v jeho výpovediach sú logické rozpory. Pri jednej zo svojich predchádzajúcich výpovedí svedok S. uviedol, že jeho žena nebola pri odovzdávaní peňazí policajtovi, avšak pri konfrontácii so svedkom O. sa inak vyjadril, že jeho žena odovzdávanie peňazí videla. Svedkyňa S. jednoznačne vypovedala, že odovzdávanie peňazí nevidela, ani pri ňom nebola, lebo v tom čase sedela na zadnom sedadle vozidla odparkovaného na opačnej strane cesty, ako stálo policajné vozidlo. Ďalej svedok S. pri konfrontácii so svedkom O. nevedel uviesť presný popis udalostí v čase skutku, pričom odkazoval na svoje písomné podania s odôvodnením, aby niečo nepokazil. Je zarážajúce, že svedok S. si na jednej strane detailne pamätá spôsob výberu a sumu, ktorú z bankomatu vyberal, ale to, kde presne bol policajnou hliadkou zastavený pre spáchanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, akej značky alebo aspoň farby bolo policajné auto, už uviesť nevie.

Za podstatnú spornú skutočnosť vo výpovedi svedka S. považuje údaj svedka o tom, akú sumu peňazí vyberal z bankomatu, keď suma 649,56 PLN, uvedená vo výpise z účtu, nezodpovedá ekvivalentu sumy 140,- Eur, ktoré mu mal svedok dať, ani ekvivalentu sumy 150,- Eur, ktoré mal svedok vyberať z bankomatu, podľa kurzu platného v deň výberu a v deň zúčtovania transakcie. Svedok S. sám potvrdil, že suma na účte nie je zaúčtovaná s poplatkom a tento banka zaúčtovala osobitne. Sume 649,56 PLN podľa prepočtu kurzom platným v deň údajného výberu zodpovedá 155,2931 Eur. Takáto suma sa v bankomate na území SR vybrať nedala, nakoľko najnižšia suma, ktorú je možné v rámci bankomatov na území SR navoliť, je nominálnej hodnoty 10,- Eur. Ak by svedok S. bol z bankomatu vyberal sumu 140,- Eur, uvedenému by zodpovedalo 585,592 PLN a ak by vyberal sumu 150,- Eur, bolo by to 627,42 PLN. Teda takéto sumy v PLN by sa boli museli objaviť vo výpise z účtu svedkyne S., z ktorej účtu mal svedok S. peniaze na blokovú pokutu vyberať. Výpis z účtu svedkyne S. preto nie je možné použiť ani ako nepriamy dôkaz o spáchaní žalovaného skutku.

V súvislosti s hodnotením hodnovernosti výpovede svedka S. poukazuje tiež na skutočnosť, že aj keď si svedok S. bol po zastavení policajnou hliadkou vedomý spáchania priestupku, telefonoval na ambasádu Poľskej republiky. Už takéto konanie svedka vzbudzuje dôvodnú pochybnosť o hodnovernosti jeho výpovede, nakoľko je vysoko neštandardné, aby páchatel priestupku pred tým, ako zaplatí blokovú pokutu za priestupok, ktorého sa dopustil, telefonoval na ambasádu.

V prípade, ak má výpoveď svedka slúžiť ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov, listinné dôkazy a pod.), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Výpoveď svedka S. nemožno považovať za takéto dôkazy. Výpoveď svedka nebola potvrdená ani výpoveďou jeho manželky svedkyne S., ktorá pri odovzdávaní peňazí nebola, pretože sedela v ich vozidle pri dieťati a o sume peňazí odovzdávaných svedkom jemu ako príslušníkovi PZ má vedomosť len sprostredkované od manžela svedka S..

V jeho prospech ako obžalovaného vypovedal svedok O.. Nestotožňuje sa so záverom okresného súdu, ktorý výpoveď tohto svedka vyhodnotil ako nevierohodnú z dôvodu, že svedok mal údajne meniť výpoveď pri každom jeho výsluchu. Pri učením takého záveru okresný súd pochybil, keď pri hodnotení výpovede tohto svedka nezohľadnil dlhý čas od spáchania skutku a tiež skutočnosť, že svedok odo dňa skutku 20.8.2014 do skončenia služby v policajnom zbore vykonal veľa meraní rýchlostí a bol pri riešení viacerých blokových konaní. Svedok O. v rámci svojej výpovede potvrdil rozhodujúce skutočnosti a to, že svedkovi S. bola v blokovom konaní uložená pokuta 40,- Eur, boli mu vystavené a odovzdané pokutové bloky, priestupca S. pokutu zaplatil, podpisom potvrdil prevzatie pokutových blokov a tiež to, že on ako obžalovaný od priestupcu S. prijal len sumu 40,- Eur. Svedok O. v rámci svojich výpovedí opakovane zhodne uvádzal, že bol prítomný pri riešení priestupku s priestupcom S. a zo svojej pozície v rámci priestoru videl priebeh odovzdávania peňazí v sume 40,- Eur obžalovanému, ako aj odovzdanie pokutových blokov obžalovaným priestupcovi S.. Svedok O. od svojich tvrdení neustúpil ani pri konfrontácii so svedkom S.. Je preto nepochopiteľný záver okresného súdu o nevierohodnosti výpovede svedka O..

Pokiaľ ide o výber hotovosti svedkom S. z bankomatu, poukazuje na podstatný fakt, že len samotný výber hotovosti z bankomatu nepreukazuje aj jej prípadné odovzdanie jemu ako obžalovanému. On od svedka S. prijal len sumu 40,- Eur, čo zhodne s ním uvádzal svedok O.. Svedkovi S. vystavil pokutový blok práve na takúto sumu 40,- Eur a odovzdal mu pokutové bloky číslo E 0300206 a E 0300207. Z pokuty zaplatenej svedkom S. si neponechal žiadnu sumu pre svoju vlastnú potrebu a o priebehu služby spísal hlásenie a úradný záznam tak, ako služba prebiehala.

Uloženie pokuty svedkovi S. len v sume 40,- Eur a teda prevzatie len takejto sumy od svedka, preukazuje aj písomný záznam zo služby na č.l. 118 spisu (číslo bloku v zázname sa zhoduje s číslom na bloku na č.l. 119) a záznam na č.l. 121, v rámci ktorého je pod položkou 21 evidované motorové vozidlo svedka S., nameraná rýchlosť 81 km/h a uloženie pokuty 40,- Eur.

Počas výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 6.12.2016 súdu vysvetlil, prečo je na pokutovom bloku na č.l. 119 uvedené meno Z. N.. Jedná sa o iného priestupcu, ktorý bol riešený v blokovom konaní bezprostredne predchádzajúcom blokovému konaniu s priestupcom S.. Meno priestupcu N. sa spája s pokutovým blokom č. 0300205, čo je preukázané aj služobným výkazom zo služby zo dňa 20.8.2014 a nespája sa s pokutovým blokom č. 0300206. Na hlavnom pojednávaní dokonca aj názorne predviedol, z akého dôvodu sa meno priestupcu Z. N. nachádza na fotokópii pokutového bloku na č.l. 119 a to predložením zväzku pokutových blokov, z ktorého je zrejmé, že meno priestupcu Z. N. sa na pokutovom bloku na č.l. 119 nachádza len z dôvodu vyhotovenia fotokópie z tlačiva zväzku pokutových blokov, ktoré kópie po vyhotovení prirodzene zobrazujú len 2D a nie 3D formát.

Pri výkone svojej právomoci dňa 20.8.2014 ako príslušník PZ neporušil žiaden zo všeobecne záväzných právnych predpisov, zistený priestupok riadne prejednal, za priestupok v zmysle § 22 ods. 1 písm. h) Zákona o priestupkoch uložil sankciu vo výške 40,- Eur v súlade s článkom 2 ods. 1 Nariadenia MV SR o postupe pri využívaní sadzobníka pokút v pôsobnosti policajného zboru zo dňa 2.2.2009 účinného od 1.7.2014 a v súlade s ustanovením § 12 ods. 1 Zákona o priestupkoch. Zistený priestupok riešil v rámci svojej právomoci tak, aby bol naplnený účel blokového konania, aby bol priestupca za spáchanie priestupku postihnutý, pričom bral do úvahy okolnosti prípadu, skutočnosť, že priestupca bol cudzinec. Postupoval v súlade s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore. Podľa tohto posledne uvádzaného zákonného ustanovenia je policajt pri výkone služobnej činnosti povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby, i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou.

V súdenom prípade prokurátor vyčerpал všetky dostupné a dosiahnuteľné dôkazy, no aj napriek tomu neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko vykonaným dokazovaním sa len potvrdilo to, čo on ako obžalovaný tvrdil od začiatku trestného konania a síce, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu, sa nikdy nestal. Okresný súd i napriek tomu rozhodol tak, že je vinný zo spáchania žalovaného skutku.

Poukazuje na právnu vetu uznesenia NS SR sp. zn. 6To/5/2015 zo dňa 15.12.2015, podľa ktorej súd v každej trestnej veci je vo všeobecnosti povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie súd dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, pričom existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak nebude splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. Pokiaľ ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavovať v rozhodnutí v tom zmysle, že sa uplatní zásada „in dubio pro reo“. Pri zisťovaní skutkového stavu, okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania, je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina. Okresný súd sa však uvedenými princípmi neriadil a vydal nezákonné rozhodnutie, ktorým bol porušený zákon v neprospech obžalovaného.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a oslobodil ho spod obžaloby alebo alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného vyjadril v rámci písomného podania zo dňa 19.5.2017, doručeného Okresnému súdu Dolný Kubín dňa 23.5.2017, nasledovne:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný a správny, vyhlásený na základe dôkladne zisteného a preukázaného skutkového stavu. Rozsudok je zároveň vydaný v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Žiline vysloveným v uznesení sp. zn. 2To/59/2016 zo dňa 7.9.2016, po doplnení dokazovania vykonaného v intenciách citovaného uznesenia. Námiety obžalovaného sú výslovne nekonštruktívne, v podstate sú len vyjadrením jeho subjektívneho názoru na celé trestné

konanie, logicky motivované snahou vyvinúť sa, a to spôsobom, ktorý neobjektívne spochybňuje výpoveď svedka S. S.. Odvolanie obžalovaného preto navrhuje ako nedôvodné zamietnuť.

Na vyjadrenie prokurátora k dôvodom odvolania, obžalovaný reagoval prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 8.6.2017, doručeným Okresnému súdu Dolný Kubín dňa 8.6.2017, v ktorom uvádzal v podstate rovnaké skutočnosti, na akých založil písomné zdôvodnenie odvolania. Opätovne poukázal na to, že okresný súd pri rozhodovaní porušil zásadu prezumpcie nevinoty, zásadu náležitého zistenia skutkového stavu a tiež nebral do úvahy ani zásadu podľa ktorej, nedokázaná vina má rovnaký význam ako dokázaná nevinota.

Ustanovenie § 275 písm. c) Tr. por. stanovuje, že súd obžalovaného oslobodí, ak nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný a pravidlo „in dubio pro reo“ zas, že ak existujú pochybnosti v otázke viny obžalovaného a nie je možné tieto pochybnosti rozptýliť ďalším dokazovaním, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obžalovaného. V rámci konania však okresný súd ani ďalšie dokazovanie na rozptýlenie pochybností nevykonával.

Pojem „nepochybnosť“, uvedený v ustanovení § 215 ods. 1 písm. a), c) Tr. por., je v spojení s § 2 ods. 10 Tr. por. potrebné vykladať tak, že nejde o absolútnu nepochybnosť (absolútnu istotu), ale ide o nepochybnosť relatívnu (relatívnu istotu), čo znamená, že orgány činné v trestnom konaní majú vykonávať dokazovanie (a to aj v zmysle § 215 ods. 1 Tr. por.) len pokiaľ, pokiaľ pochybovanie o skutku v tom smere, že sa nestal, respektíve, že ho nespáchal obvinený, nedáva logický zmysel. Orgán činný v trestnom konaní môže preto zastaviť trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. a) alebo c) Tr. por. aj vtedy, ak o skutkovom stave alebo o obvinenej osobe sú určité pochybnosti vyplývajúce z jednotlivých dôkazov, avšak po ich náležitom vyhodnotení a v spojitosti aj s inými dôkazmi, ide o pochybnosti, ktoré už nemožno považovať za logické, rozumné, či dôvodné.

Povedať o niečom, že je pravdivé (že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že ho spáchal obžalovaný), musí potom znamenať, že túto pravdu je možné verifikovať a že je v súlade so všetkými šetreniami alebo, že sa s realitou zhoduje.

Súdu je zverené rozhodovanie o aplikácii zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ a práve súd by mal dôsledne vyhodnotiť tvrdenia a fakty a vychádzať z verifikovaných okolností a nie domniek a prezumpcie pravdivosti tvrdenia obžaloby. V súlade s platnou judikatúrou, k podaniu obžaloby by zásadne nemali stačiť len indicie alebo domnieky, ktoré nasvedčujú tomu, že nemožno vylúčiť, že obvinený trestný čin spáchal a rovnako aj staršia trestnoprávna literatúra kládla obžalobe veľký dôraz, keď uvádzala, že nepodložená, prehnaná, nesvedomitá a nedôvodná obžaloba je vždy nebezpečenstvom pre správne a spravodlivé rozhodnutie súdu, nech je súd akokoľvek objektívny a nestranný.

Pokiaľ prokurátor vo svojom vyjadrení zo dňa 19.5.2017 uvádza, že napadnutý rozsudok bol vydaný v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Žiline, vyjadreným v uznesení sp. zn. 2To/59/2016 zo dňa 7.9.2016, tak takéto tvrdenie prokurátora a súdu prvého stupňa je alibistické a ničím nepodložené. Krajský súd v Žiline v citovanom zrušujúcom uznesení nevyslovil žiaden právny názor, pričom v poradí prvý rozsudok okresného súdu v tejto trestnej veci zo dňa 31.5.2016 zrušil z dôvodu procesných pochybení súdu prvého stupňa a nejasností vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný aj naďalej trvá na tom, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil ho spod obžaloby alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným A. D. je dôvodné čiastočne, vo vzťahu k výroku o treste, avšak z iných dôvodov, ako uvádzal obžalovaný.

Krajský súd považuje za potrebné pripomenúť, že v tejto trestnej veci už raz bol Okresným súdom Dolný Kubín dňa 31.5.2016 pod sp. zn. 2T/8/2016 vyhlásený rozsudok, ktorý bol následne zrušený uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/59/2016 zo dňa 7.9.2016 a vec bola súdu prvého stupňa vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôsledným oboznámením sa s obsahom spisového materiálu, osobitne konaním prvostupňového súdu po zrušení vo veci prvého vyhláseného rozsudku a tiež so samotným napadnutým rozsudkom, krajský súd prioritne dospel k záveru, že prvostupňový súd sa dôsledne správal vyššie citovaným zrušujúcim uznesením krajského súdu a postupoval v jeho

intenciách, vrátane doplnenia dokazovania v rozsahu uvedenom v tomto rozhodnutí a vysporiadaním sa so spornými skutočnosťami tak, ako mu to bolo uložené odvolacím súdom.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného A. D. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného A. D. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný A. D. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Skutočnosť, že obžalovaný A. D. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný A. D. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného A. D., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade

s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný A. D. počas celého trestného konania sa necíti byť vinným zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný A. D. spáchal skutok popísaný v obžalobe a svojim zavineným protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu - prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Pokiaľ obžalovaný A. D. aj naďalej spáchanie skutku popiera, z jeho spáchania je jednoznačne usvedčovaný výpoveďou priameho svedka S. S.. Tento svedok v priebehu celého trestného konania zhodne uvádzal, že obžalovanému ako príslušníkovi PZ odovzdal ním určenú pokutu za prekročenie maximálne povolenej rýchlosti v sume 140,- Eur, z ktorej mu obžalovaný vrátil 40,- Eur za snahu, za cestu k bankomatu a zvyšných 100,- Eur si ponechal. I napriek uvedenému obžalovaný vypísal pokutový blok iba na sumu 40,- Eur, ktoré po skončení služby odovzdal a zvyšných 60,- Eur si neoprávnene ponechal. Aj keď obhajoba od začiatku konania sponchybnuje hodnovernosť výpovede svedka S., krajský súd uvádza, že u tohto svedka nebol zistený žiaden motív, pre ktorý by mal pre neho neznámeho príslušníka PZ nedôvodne obviňovať zo spáchania tohto skutku. Navyše, keď svedok v prípade, ak by obžalovaný bol uznaný vinným, ani nemôže očakávať v rámci tohto trestného konania nejakú majetkovú výhodu. Svedok S. od svojej prvej výpovede vypovedá v podstatných bodoch zhodne. Okolnosti tohto skutku písomne oznámil hneď na druhý deň po skutku listom zo dňa 21.8.2014, v ktorom podrobne popísal celý postup obžalovaného ako príslušníka PZ v súvislosti s uložením blokovej pokuty za prekročenie maximálne povolenej rýchlosti. Tvrdenia uvádzané v tomto liste korešpondujú s jeho ďalšími výpoveďami v tejto trestnej veci. Svedok ani v jednej zo svojich výpovedí neuvádza skutočnosti, ktoré by odporovali niektorej z jeho predchádzajúcich výpovedí, ani iným spôsobom nepopisuje okolnosti uloženia blokovej pokuty. Súčasne v tomto trestnom konaní boli vykonané viaceré nepriame dôkazy, ktoré vyznievajú v prospech výpovede svedka S.. Predovšetkým sa jedná o sadzobník pokút - Nariadenie Ministerstva vnútra SR č. 9 z 2. februára 2009 o postupe pri využívaní sadzobníka pokút v pôsobnosti PZ, z ktorého vyplýva, že v prípade prekročenia rýchlosti v rozpätí od 31 do 35 km/h sa v blokovom konaní uloží pokuta vo výške 100,- až 150,- Eur, čo korešponduje s tvrdením svedka S., že obžalovaný od neho žiadal zaplatiť pokutu vo výške 140,-Eur, keď svedok prekročil maximálne povolenú rýchlosť o 31 km/h. Obžalovaný pritom v skutočnosti vypísal pokutový blok len na sumu 40,- Eur a takúto sumu po skončení služby aj odovzdal. Ďalej krajský súd poukazuje na výpis z účtu svedkyne B. C. S., manželky svedka S., z ktorej účtu svedok S. krátko po zastavení obžalovaným ako príslušníkom PZ vyberal prostredníctvom bankomatu v Dolnom Kubíne sumu v takej výške, z ktorej bolo možné zaplatiť obžalovaným požadovanú pokutu 140,- Eur.

Ak svedok N. O., ktorý v čase skutku vykonával ako príslušník PZ službu spoločne s obžalovaným, v prospech obžalovaného tvrdil, že svedok S. obžalovanému odovzdal len sumu 40,- Eur, okresný súd správne výpoveď tohto svedka vyhodnotil ako nehodnovernú a nepravdivú. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne citoval podstatné časti jednotlivých výpovedí tohto svedka, pričom učinil správny záver, keď konštatoval, že tento svedok v každej zo svojich výpovedí vypovedal inak a v každej neskoršej výpovedi vypovedal viac v prospech obžalovaného. Aj podľa názoru krajského súdu, svedok zmeny výpovedí nedokázal hodnoverné a logicky vysvetliť. Svedok prvotne vypovedal, že nevie, koľko peňazí dal vodič S. obžalovanému na pokutu, lebo to riadne nevidel. Súčasne prvotne uvádzal, že obžalovaný vodičovi S. časť peňazí vrátil za to, že bol pri bankomate, pričom toto tvrdenie svedka O. dokonca korešponduje s výpoveďou svedka S.. V neskorších výpoveďach svedok O. už inak a to jednoznačne v prospech obžalovaného uvádzal, že svedok S. mal dať obžalovanému na pokutu sumu 40,- Eur. Svedok N. O. má motív vypovedať účelovo nepravdivo v prospech obžalovaného ako jeho kolega.

Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal aj s námietkou obžalovaného spočívajúcou v tvrdení, že suma uvedená vo výpise z účtu 649,56 PLN po prepočte platným kurzom nezodpovedá sume 150,- Eur, ktoré mal svedok S. podľa jeho výpovede vyberať z bankomatu v Dolnom Kubíne krátko po zastavení obžalovaným za účelom zaplataenia pokuty požadovanej obžalovaným vo

výške 140,- Eur. Suma 649,56 PLN po prepočte platným kurzom predstavuje 155,45 Eur, ide teda o sumu vyššiu ako 150,- Eur, ktoré mal svedok S. vyberať. Z uvedeného je zrejmé, že svedok S. skutočne z bankomatu mohol vyberať sumu 150,- Eur a suma prevyšujúca 150,- Eur nepochybne predstavuje poplatok za výber z bankomatu. Svedok S. sa aj pokúsil z banky zabezpečiť rozúčtovanie sumy 649,56 PLN (155,45 Eur), ktorá bola z účtu odpísaná v dôsledku výberu v deň skutku. Uvedené sa však nepodarilo následkom fúzie bánk, čo svedok písomne oznámil okresnému súdu. Suma, ktorú svedok vyberal z účtu a to krátko po zastavení obžalovaným a prostredníctvom bankomatu v blízkosti miesta, kde bol zastavený, nasvedčuje pravdivosti tvrdení svedka S., že obžalovaný od neho požadoval zaplatenie pokuty vo výške 140,- Eur (z ktorých mu obžalovaný potom vrátil 40,- Eur za cestu k bankomatu) a poukazuje na nepravdivosť tvrdenia obžalovaného, že od svedka S. žiadal a prijal pokutu len vo výške 40,- Eur (bolo by nelogickým, aby svedok S. kvôli pokute v sume 40,- Eur vyberal z bankomatu 150,- Eur).

Aj napriek prepísaniu sumy 20,- Eur na sumu 40,- Eur na pokutovom bloku týkajúcom sa uloženia blokovej pokuty svedkovi S., krajský súd nemal pochybnosť, že obžalovaný v skutočnosti pokutový blok vypísal na takúto sumu 40,- Eur. Sám obžalovaný od začiatku tvrdil, že svedkovi S. uložil pokutu len v takejto výške 40,- Eur a súčasne výšku pokuty 40,- Eur obžalovaný zhodne uvádzal vo viacerých záznamoch zo služby zo dňa skutku, ktoré sú založené v spise. Takýto spôsob vypisovania sumy na pokutových blokoch obžalovaný preukázal krajskému súdu predložením Nariadenia prezidenta PZ zo dňa 22.4.2002, ku ktorému súčasne pripojil prezenčnú listinu ohľadne absolvovania školenia k tomuto nariadeniu dňa 22.4.2014.

Odkazujúc v ostatnom na správne dôvody rozsudku okresného súdu, keď súd vo vzťahu ku skutkovým zisteniam dôsledne vyhodnotil dôkaznú situáciu, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, správne a zákonne postupoval okresný súd, keď protiprávne konanie obžalovaného A. D., ktoré vyplynulo z dokazovania na hlavnom pojednávaní, právne posúdil ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Uvedené právne posúdenie konania obžalovaného A. D. zodpovedá stavu veci, ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel okresný súd prihliadať. Obžalovaný tak konal s priamym úmyslom v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák. Aj tu odvolací súd odkazuje na správnu a podrobnú argumentáciu okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Okresný súd v rámci vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyčerpал všetky dôkazné návrhy procesných strán a otvoreným nezostal žiaden dôkazný návrh. Pred vyhlásením dokazovania za skončené prvostupňovým súdom postupom podľa § 274 ods. 1 Tr. por. žiadna z procesných strán nemala návrhy na doplnenie dokazovania, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 6.4.2017.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému A. D. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Preskúmaním výroku o treste v napadnutom rozsudku možno tiež konštatovať, že okresný súd správne u obžalovaného konštatoval jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život. Priťažujúca okolnosť u obžalovaného zistená nebola. Nakoľko pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného predstavuje 1:0, teda u obžalovaného prevládali poľahčujúce okolnosti, okresný súd pri ukladaní trestu ďalej správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. Napokon treba konštatovať, že okresný súd správne obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby a jeho výkon mu za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložil na skúšobnú dobu 2 roky, keď túto bolo možné obžalovanému určiť na 1 až 5 rokov.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky za zákonný.

Okresný súd však nepostupoval dôsledne v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona, keď obžalovanému podľa § 64 ods. 3 Tr. zák. uložil aj trest straty hodnosti, nakoľko pre uloženie takéhoto trestu obžalovanému neboli splnené zákonné podmienky.

K trestu straty vojenskej a inej hodnosti podľa § 64 Tr. zák. krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že tento trest spočíva v tom, že sa odsúdenému znižuje hodnosť v ozbrojených silách na hodnosť vojaka, a ak ide o príslušníka v služobnom pomere, odníma sa mu hodnosť v tomto zbere. V zmysle § 64 ods. 2 Tr. zák. takýto trest možno uložiť páchatelovi, ktorý je nositeľom takejto hodnosti a súčasne, ak ho súd odsudzuje za úmyselný trestný čin na trest odňatia slobody najmenej na dva roky bez podmieneného odkladu jeho výkonu. Podľa § 64 ods. 3 Tr. zák. možno tento trest uložiť aj popri kratšom treste odňatia slobody alebo popri inom treste, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý je príslušníkom ozbrojených síl alebo príslušníkom v služobnom pomere, a ak to vzhľadom na povahu spáchaného trestného činu vyžaduje disciplína a poriadok v ozbrojených silách alebo v službe.

V tomto prípade okresný súd obžalovanému uložil trest straty hodnosti podľa § 64 ods. 3 Tr. zák., pričom uvedené odôvodnil len vo všeobecnosti tak, že takýto druh trestu bolo potrebné uložiť, aby boli zachované poriadok a disciplína v službe. Pri ukladaní tohto trestu však okresný súd opomenul, že právoplatným odsúdením obžalovaného v tomto prípade za úmyselný trestný čin, obžalovaný by prestal spĺňať podmienky pre výkon funkcie policajta. V zmysle § 14 ods. 1 písm. a) Zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, policajtom môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 21 rokov, ktorý musí byť (okrem splnenia ďalších podmienok) bezúhonný. Podľa § 14 ods. 2 už uvádzaného zákona, za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje občan, ktorý bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin alebo bol právoplatne odsúdený na nepodmienený trest odňatia slobody. Za situácie, keď obžalovaný v tomto prípade právoplatným odsúdením pre úmyselný trestný čin prestáva spĺňať zákonné podmienky pre výkon funkcie policajta, je uloženie takéhoto trestu straty hodnosti obžalovanému bezdôvodným a v rozpore s ustanovením § 64 ods. 3 Tr. zák. Navyiac, obžalovaný už skôr, ešte pred právoplatným odsúdením v tejto veci, ukončil služobný pomer v Policajnom zbere ku dňu 30.6.2017 odchodom do výsluhového dôchodku.

Uvedené pochybenie okresného súdu, keď obžalovanému uložil trest straty hodnosti v rozpore s ustanovením § 64 ods. 3 Tr. zák., napravil krajský súd sám tak, že napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o tomto treste postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.